

Warszawa, dnia 2 lipca 2025 r.

Sygn. akt KR VI R 3/23

DECYZJA nr KR VI R 3c/23

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lipca 2025 r.,

w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 października 2014 r., nr 522/GK/DW/2014,

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Z[redacted] S[redacted]-M[redacted], K[redacted] L[redacted], W[redacted] Ś[redacted], B[redacted] S[redacted]-S[redacted], A[redacted] S[redacted],

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) oraz art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

umorzyć postępowanie rozpoznawcze przed Komisją w sprawie o sygn. akt KR VI R 3/23, dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 października 2014 r., nr 522/GK/DW/2014.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją.

Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowieniem z dnia 26 lipca 2018 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze, pod sygn. akt KR VI R 44/18, dot. nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Smolnej 32, w sprawie: decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 października 2008 r., nr 453/GK/DW/2008 i zmieniającej ją decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 sierpnia 2015 r., nr 408/GK/DW/2015 oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 października 2014 r., nr 522/GK/DW/2014.

Decyzją z dnia 17 września 2018 r. w sprawie o sygn. akt KR VI R 44b/18, Komisja uchyliła w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 października 2014 r., nr 522/GK/DW/2014 i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania Prezydentowi m.st. Warszawy.

Komisja stwierdziła, że Prezydent m.st. Warszawy naruszył przepisy postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez nieustalenie przesłanki posiadania nieruchomości przez dotychczasowych właścicieli. Nadto w ocenie Komisji zachodziła konieczność wyjaśnienia wątpliwości co do stwierdzenia nabycia na spadku po M [REDAKTOWANO] i S [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] (przez Z [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO]-M [REDAKTOWANO] na podstawie testamentu).

Decyzja ta została ogłoszona w Biuletynie Informacji na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 września 2018 r.

W ustawowym terminie, skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniosło Miasto Stołeczne Warszawa, zaskarżając w części uzasadnienie tego rozstrzygnięcia i domagając się uchylenia tego aktu administracyjnego w zakresie objętym skargą.

W ustawowym terminie, odrębną skargę wnieśli: Ba [REDAKTOWANO] C [REDAKTOWANO]-S [REDAKTOWANO], A [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO], K [REDAKTOWANO] L [REDAKTOWANO], A [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO], B [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO]-S [REDAKTOWANO], Z [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO]-M [REDAKTOWANO], W [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO], którzy zaskarżyli decyzję Komisji w całości i wnieśli o stwierdzenie jej nieważności bądź jej uchylenie.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r. sygn. akt I SA/Wa 2146/18, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję.

Zdaniem Sądu, podane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Komisji powody uchylenia decyzji reprywatyzacyjnej nie zaistniały. Odnosząc się natomiast do kwestii prawidłowości

ustalenia kręgu następców prawnych po S.M.S. [REDAKTOWANO] to sąd powołując się na art. 3 ust. 2 i art. 29 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. wskazał, że Komisja, posiada szerokie uprawnienia w zakresie wyjaśnienia nieprawidłowości w procesach reprivatyzacyjnych, oraz posiada szerokie uprawnienia orzecznicze, w tym uprawnienia do merytorycznego rozpoznania wniosku.

Z tych też względów, w ocenie składu orzekającego, w ponownie prowadzonym postępowaniu Komisja (jeżeli dojdzie do wniosku, że nie ma podstaw do kwestionowania prawidłowości ustalenia kręgu następców prawnych po S.M.S. [REDAKTOWANO]) rozważy inny sposób zakończenia sprawy niż art. 29 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 a i 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez Komisję skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Wyrokiem z dnia 12 października 2022 r., sygn. akt I OSK 3189/19, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Komisji uznając zarzuty skargi za niezasadne.

Obecnie przedmiotowa sprawa prowadzona jest pod sygnaturą akt KR VI R 3/23, o czym poinformowano w dniu 19 stycznia 2023 r. w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

Pełnomocnik stron w dniu 28 grudnia 2023 r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie, wnosząc o utrzymanie w mocy decyzji reprivatyzacyjnych, ewentualnie o umorzenie przedmiotowego postępowania.

Zawiadomieniem z dnia 6 maja 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 7 maja 2025 r.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Nieruchomość warszawska położona przy ulicy Smolnej 32, objęta jest dawną księgą hipoteczną numer [REDAKTOWANO], o powierzchni 234,41 sążni kwadratowych. Nieruchomość przy ulicy Smolnej 32, wzniesiona w latach 1901-1903 r., została zabudowana czterokondygnacyjnym budynkiem mieszkalnym, o kubaturze 9100 m².

1.2. Obecnie nieruchomości składa się z dwóch działek: niezabudowanej działki ewidencyjnej nr 66/2 z obrębu 5-04-076, o powierzchni 53 m², ujętej w księdze wieczystej nr [REDACTED] oraz zabudowanej działki ewidencyjnej nr 67 z obrębu 5-04-07, o powierzchni 1003 m², ujętej w księdze wieczystej nr [REDACTED].

2. Przedwojenni właściciele nieruchomości oraz ich następcy prawni.

2.1. Przedwojennymi właścicielami nieruchomości warszawskiej hip nr [REDACTED] byli C [REDACTED] J [REDACTED] S [REDACTED] w połowie oraz S [REDACTED] i M [REDACTED] małżonkowie S [REDACTED] w równych częściach w drugiej połowie - wszyscy niepodzielnie, którzy nabyli nieruchomość na mocy aktu notarialnego zawartego w dniu 19 października 1935 r.

2.2. S [REDACTED] S [REDACTED] zmarł w dniu 1 września 1944 r. w Warszawie. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 20 września 2013 r., II Ns [REDACTED], spadek po nim na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia 3 września 1939 r., otwartego i ogłoszonego w dniu 25 czerwca 2013 r. przed Sądem Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach w sprawie o sygnaturze akt II Ns [REDACTED] nabyła jego żona M [REDACTED] S [REDACTED] z domu D [REDACTED] w całości.

2.3. M [REDACTED] S [REDACTED] z domu D [REDACTED] zmarła dnia 25 maja 1952 r. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 28 października 2010 r. sygn. akt I Ns [REDACTED], spadek po niej na podstawie testamentu holograficznego z dnia 12 kwietnia 1952 r. nabyła Z [REDACTED] M [REDACTED] S [REDACTED]-M [REDACTED] w całości.

2.4. Zgodnie z postanowieniem Sądu Powiatowego dla m.st. Warszawy z dnia I lutego 1966 r., sygn. akt I Ns II [REDACTED], spadek po C [REDACTED] J [REDACTED] S [REDACTED] zmarłym dnia 15 marca 1965 r. nabyła na podstawie testamentu z dnia 16 kwietnia 1957 r. żona H [REDACTED] P [REDACTED]-S [REDACTED] w całości. H [REDACTED] P [REDACTED]-S [REDACTED], zmarła w dniu 6 października 1969 r. Spadek po niej, na mocy postanowienia Sądu Powiatowego dla m.st. Warszawy z dnia 17 grudnia 1971 r., sygn. akt I Ns II [REDACTED], nabyła córka J [REDACTED] P [REDACTED]-W [REDACTED] w całości.

2.5. Jadwiga Pułaska zmarła w dniu 28 listopada 1983 r. Spadek po niej, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 21 maja 1986 r., sygn. akt II Ns [REDACTED] nabył w całości, co do majątku położonego w Polsce z mocy testamentu z dnia 15 czerwca 1982 r. E [REDACTED] T [REDACTED]. E [REDACTED] T [REDACTED] zmarł w dniu 20 września 1998 r. Spadek po nim, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi z dnia 20 stycznia 2000 r., sygn. akt II Ns [REDACTED] na podstawie testamentu notarialnego z dnia

13 września 1998 r., Rep. A nr [REDAKTOWANO] nabyli syn Z [REDAKTOWANO] Z [REDAKTOWANO] T [REDAKTOWANO] i córka D [REDAKTOWANO] K [REDAKTOWANO] T [REDAKTOWANO] po 1/2 części każdy z nich.

2.6. Na podstawie pkt 3 i 4 ugody z dnia 28 maja 2001 r. zawartej przed Sądem Okręgowym w Warszawie, w sprawie o sygnaturze akt II [REDAKTOWANO], D [REDAKTOWANO] K [REDAKTOWANO] T [REDAKTOWANO] przeniosła na A [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO] w 1/6 części, na T [REDAKTOWANO] E [REDAKTOWANO] W [REDAKTOWANO] w 1/6 części, na A [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w 1/12 części i na B [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w 1/12 części prawa i roszczenia służące jej do nieruchomości położonej przy ul. Smolnej 32, a Z [REDAKTOWANO] Z [REDAKTOWANO] T [REDAKTOWANO] przeniósł na A [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO] w 1/6 części, na T [REDAKTOWANO] E [REDAKTOWANO] W [REDAKTOWANO] w 1/6 części, na A [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w 1/12 części i na B [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w 1/12 części prawa i roszczenia służące jej do nieruchomości położonej przy ul. Smolnej 32.

2.7. Zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia sporządzonym 2 czerwca 2011 r., Rep. A [REDAKTOWANO], spadek po A [REDAKTOWANO] M [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO] z domu J [REDAKTOWANO], zmarłej w dniu 16 maja 2011 r. w Warszawie nabyli na podstawie ustawy córka K [REDAKTOWANO] J [REDAKTOWANO] L [REDAKTOWANO] oraz syn W [REDAKTOWANO] M [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO].

2.8. Na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia sporządzonego w dniu 3 lipca 2017 r. Rep. A nr [REDAKTOWANO], spadek po T [REDAKTOWANO] E [REDAKTOWANO] W [REDAKTOWANO] zmarłej w dniu 12 kwietnia 2017 r. na podstawie ustawy, z dobrodziejstwem inwentarza nabyli K [REDAKTOWANO] J [REDAKTOWANO] M [REDAKTOWANO] L [REDAKTOWANO] w 1/4 części, W [REDAKTOWANO] M [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO] w 1/4 części, B [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] - S [REDAKTOWANO] w 1/4 części, A [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w 1/4 części.

3. Objęcie gruntu i złożenie wniosku dekretowego.

3.1. Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez Gminę m. st. Warszawy nastąpiło w dniu 19 kwietnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 10 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy o objęciu w posiadanie gruntu. W związku z tym termin do złożenia wniosku zaczął biec w dniu 19 kwietnia 1948 r., zaś upłynął z dniem 19 października 1948 r.

3.2. Wniosek dekretowy do przedmiotowej nieruchomości został złożony w dniu 25 sierpnia 1948 r. przez J [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] - w imieniu własnym oraz z upoważnienia M [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO]. Do wniosku zostało dołączone zaświadczenie Oddziału Ksiąg Wieczystych, Sądu Grodzkiego w Warszawie, w którym zapisano, że zgodnie ze stanem działów I i II nieruchomość warszawskiej nr [REDAKTOWANO], C [REDAKTOWANO] J [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w połowie oraz S [REDAKTOWANO] i M [REDAKTOWANO] z D [REDAKTOWANO] małżonkowie S [REDAKTOWANO] w równych częściach w drugiej połowie - wszyscy niepodzielnie - są jawnymi z wykazu właścicielami nieruchomości przy ul. Smolnej 32 na mocy

aktu z dnia 19 października 1935 r. Umieszczona na wniosku prezentata potwierdza, że została pobrana opłata manipulacyjna od wniosku w wysokości 3000 zł, asygnata przychodowa [REDAKCYJNE].

4. Postanowienia dotyczące ustanowienia kurateli dla nieznanych z miejsca pobytu:
S [REDAKCYJNE] i M [REDAKCYJNE] z D [REDAKCYJNE] małżonków S [REDAKCYJNE].

4.1. W dniu 24 marca 2006 r. Prezydent m.st. Warszawy złożył wniosek do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie o ustanowienie kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu S [REDAKCYJNE] i M [REDAKCYJNE] z D [REDAKCYJNE] małżonków S [REDAKCYJNE], w celu reprezentowania nieobecnych w toczącym się przed nim postępowaniu o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Smolnej 32 oraz zawarcia w ich imieniu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do powyższego gruntu. W uzasadnieniu organ wskazał, że przychyła się do propozycji adwokata W [REDAKCYJNE] S [REDAKCYJNE], który jako kandydat na kuratora wskazał W [REDAKCYJNE] Ś [REDAKCYJNE]. Prezydent m.st. Warszawy podkreślił, że interesy W [REDAKCYJNE] Ś [REDAKCYJNE] oraz nieobecnych nie są sprzeczne, gdyż osoba ta jako syn strony postępowania jest zainteresowana w pozytywnym zakończeniu postępowania.

4.2. Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2006 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, w sprawie sygn. akt I Ns [REDAKCYJNE], ustanowił dla nieznanych z miejsca pobytu S [REDAKCYJNE] i M [REDAKCYJNE] S [REDAKCYJNE], zamieszkałych ostatnio w Warszawie przy ul. [REDAKCYJNE] kuratora w osobie W [REDAKCYJNE] Ś [REDAKCYJNE], „celem reprezentowania małżonków S [REDAKCYJNE] i M [REDAKCYJNE] S [REDAKCYJNE] w postępowaniu administracyjnym w sprawie o przyznanie prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Smolnej 32 oznaczonej nr hipotecznym [REDAKCYJNE]”.

5. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej.

5.1. Orzeczeniem administracyjnym z dnia 17 maja 1955 r. znak [REDAKCYJNE] Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie, odmówiło wnioskodawcom ustanowienia prawa wieczystego użytkowania do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Smolnej 32, z jednoczesnym stwierdzeniem, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia wskazano, że odmowa nastąpiła z uwagi na konieczność przejęcia budynków na cele społeczne. Ministerstwo Gospodarki Komunalnej decyzją z dnia 30 lipca 1955 r., znak [REDAKCYJNE] utrzymało w mocy zaskarżone orzeczenie Prezydium Rady Narodowej.

5.2. Decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r., znak [REDAKTOWANO] stwierdzono nieważność decyzji Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 30 lipca 1955 r. oraz orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 17 maja 1955 r.

6. Decyzja reprivatyzacyjna z dnia 28 października 2014r. nr 522/GK/DW/2014.

6.1. Prezydent m.st. Warszawy, decyzją z dnia 28 października 2014 r. nr 522/GK/DW/2014, po rozpoznaniu wniosku z dnia 25 sierpnia 1948 r.:

- w pkt I decyzji ustanowił prawo użytkowania wieczystego do udziału niezabudowanego gruntu o powierzchni 53 m², opisanego w ewidencji jako działka 66/2 z obrębu 5-04-07 położonego w Warszawie przy ulicy Smolnej 32 dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr [REDAKTOWANO] na rzecz: Z [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] - M [REDAKTOWANO] w udziale wynoszącym 6/12 części gruntu, K [REDAKTOWANO] J [REDAKTOWANO] L [REDAKTOWANO] w udziale wynoszącym 1/12 części gruntu, W [REDAKTOWANO] M [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO] w udziale wynoszącym 1/12 części gruntu, T [REDAKTOWANO] E [REDAKTOWANO] W [REDAKTOWANO] w udziale wynoszącym 2/12 części gruntu, B [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w udziale wynoszącym 1/12 części gruntu, A [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] w udziale wynoszącym 1/12 części gruntu,
- w pkt II decyzji ustanowił czynsz symboliczny z tytułu użytkowania wieczystego udziału w gruncie opisanym w pkt I w wysokości 53 zł netto.

6.2. Powyższa decyzja została sprostowana postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 r., w ten sposób, że w pkt I w/w decyzji w miejsce omyłkowo wpisanego zwrotu „ustanowił prawo użytkowania (...)” wpisać poprawny zwrot „ustanowić na 99 lat prawo użytkowania (...)”.

7. Stan faktyczny po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej.

7.1. Do chwili obecnej nie zostały zawarte akty notarialne mające na celu wykonanie wydanej decyzji reprivatyzacyjnej. W dziale II księgi wieczystej nr [REDAKTOWANO] prawo własności działki ewidencyjnej nr 66/2 ujawnione jest na rzecz: m.st. Warszawa.

8. Zgromadzony materiał dowodowy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, tj. akt postępowania rozpoznawczego KR VI R 3/23, akt przesłanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących nieruchomości położonej przy ul. Smolnej 32, akt postępowań prowadzonych przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie, księgi hipotecznej i akt księgi hipotecznej nr [REDAKTOWANO], ksiąg wieczystych nr [REDAKTOWANO]

oraz nr [REDAKTOWANE], dokumentów przekazanych przez Archiwum Państwowe w Warszawie, kopie akt: Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach o sygnaturze II Ns [REDAKTOWANE], Sądu Rejonowego w Zakopanem o sygnaturze I Ns [REDAKTOWANE], Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy o sygnaturze II Ns [REDAKTOWANE], Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o sygnaturze II Ns [REDAKTOWANE], Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie o sygnaturze I Ns [REDAKTOWANE], Sądu Okręgowego w Warszawie o sygnaturze II C [REDAKTOWANE], aktu notarialnego z dnia 25 czerwca 2015 r. Rep. A nr [REDAKTOWANE], aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 3 lipca 2017 r. Rep. A nr [REDAKTOWANE], aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 2 czerwca 2011 r. Rep. A nr [REDAKTOWANE].

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

W wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której m.in. umarza postępowanie rozpoznawcze (art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.).

Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, m.in. jeżeli wydanie decyzji reprywatyzyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal (art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.).

W myśl art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a-96n, art. 114-122h, art. 127-144 i art. 156 § 2 tej ustawy.

Stosownie do treści art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Bezprzedmiotowość, o której mowa w art. 105 § 1 k.p.a. oznacza brak podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy. Wiąże się to z brakiem któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co skutkuje tym, że nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie co do istoty. Zachodzi ona zatem w sytuacjach, gdy w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego nie mamy do czynienia ze sprawą administracyjną mogącą być przedmiotem postępowania. Bezprzedmiotowość może mieć charakter podmiotowy, jak i przedmiotowy. Zawsze jednak oznacza brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Organ umarza więc postępowanie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych lub faktycznych do prowadzenia postępowania administracyjnego i do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Na aprobatę zasługuje przyjmowany w orzecznictwie pogląd, wedle którego istota bezprzedmiotowości postępowania polega na nastąpieniu takiego zdarzenia prawnego lub faktycznego, które spowodowało, że przestała istnieć ta szczególna relacja między faktem (sytuacją faktyczną danego podmiotu) a prawem (sytuacją prawną danego podmiotu), z którą prawo łączy obowiązek konkretyzacji normy w postaci wydania decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 467/11 i wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 48/13). Decyzja o umorzeniu postępowania nie rozstrzyga zatem o materialnoprawnych uprawnieniach i obowiązkach stron i jest równoznaczna z brakiem przesłanek do merytorycznego orzekania co do istoty sprawy. Jej wydanie jest obligatoryjne w przypadku bezprzedmiotowości (por. WSA w Opolu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Op 307/14).

Przedmiotem ponownego rozpatrzenia sprawy przez Komisję jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 października 2014 r. nr 522/GK/DW/2014, ustanawiająca prawo użytkowania wieczystego do działki ewidencyjnej nr 66/2. Rozstrzygnięcie to było pierwotnie kwestionowane przez Komisję, czemu dano wyraz w decyzji z dnia 17 września 2018 r. Podstawę wydania tego ostatniego rozstrzygnięcia stanowiło przyjęcie, iż decyzja repriwatyzyacyjna została wydana pomimo nieustalenia przesłanki posiadania nieruchomości przez dotychczasowych właścicieli. Nadto w ocenie Komisji zachodziła konieczność wyjaśnienia wątpliwości co do stwierdzenia nabycia na spadku po M [REDAKTED] i S [REDAKTED] S [REDAKTED] (przez Z [REDAKTED] S [REDAKTED]-M [REDAKTED] na podstawie testamentu). Tego rodzaju stan rzeczy miał zaś uzasadniać uchylenie decyzji repriwatyzyacyjnej.

Przedmiotowe stanowisko nie spotkało się jednak z aprobatą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie i Naczelnego Sądu Administracyjnego. Pierwszy z nich wskazał, że w sprawie nie zaistniały przesłanki do uchylenia decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, a Komisja powinna rozważyć inny sposób zakończenia sprawy niż art. 29 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 30 ust. 30 1 pkt 4 a i 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Co należy podkreślić, wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy przez sąd kasacyjny. Jednocześnie Komisja była związana tego rodzaju ocenami prawnymi i wskazaniem (art. 153 p.p.s.a).

Kierując się przedmiotowymi wytycznymi w postępowaniu rozpoznawczym prowadzonym po zwrocie akt sprawy, ponownie dokonano analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Analiza nie wykazała, aby w sprawie wystąpiły inne przesłanki z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. To zaś prowadziło do konkluzji, zgodnie z którą w sprawie istotnie wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania, a więc zachodziły przesłanki do jego umorzenia.

Co należy podkreślić, za wydaniem tego rodzaju rozstrzygnięcia przemawiają również określone przez ustawodawcę zadania Komisji. Stosownie bowiem do treści art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postępowanie przed Komisją jest szczególnym trybem postępowania w przedmiocie usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. Zadaniem Komisji jest wyjaśnianie nieprawidłowości i uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich oraz występowanie do właściwych organów w razie stwierdzenia w toku postępowania przed Komisją istnienia okoliczności sprzyjających wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnych z naruszeniem prawa lub popełnianiu przestępstw bądź utrudniających ich ujawnianie (art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Komisja jest organem administracji publicznej stojącym na straży interesu publicznego, w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich (art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.).

Komisja prowadząc postępowanie będzie dążyć nie tylko do ustalenia nieprawidłowości lub uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, lecz jako organ administracji publicznej stoi na straży interesu publicznego w zakresie prowadzonych postępowań i realizuje zadania w zakresie wskazanych wyżej kompetencji. Ustawa ma na celu przywrócenie ochrony interesu społecznego poprzez usunięcie naruszeń prawa, które wystąpiły w trakcie wydawania decyzji na podstawie przepisów dekretu. (...). Ustawowe uprawnienia

Komisji mają charakter nadzorczy, jeżeli własność publiczna została utracona lub obciążona w wyniku nieprawidłowości w postępowaniu w przedmiocie decyzji reprivatyzacyjnej, a celem postępowania przed Komisją jest przywrócenie stanu zgodnego z prawem (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt I OSK 978/19).

Mając powyższe na uwadze, w niniejszej sprawie niemożliwym jest stwierdzenie zaistnienia wskutek wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji z dnia 28 października 2014 r. nr 522/GK/DW/2014 niemożliwych do zaakceptowania skutków w sferze społecznej i gospodarczej. W sprawie nie doszło bowiem do ustanowienia użytkowania wieczystego na rzecz podmiotów nieuprawnionych – roszczenia dekretowe nie były przedmiotem obrotu, a beneficjenci są bezpośrednimi następcami prawnymi właścicieli hipotecznych. Nadto, wskazywane przez Komisję wątpliwości co do stwierdzenia nabycia na spadku po M i S (przez Z S -M na podstawie testamentu) - nie potwierdziły się w niniejszym postępowaniu.

Decyzja nie doprowadziła do zaistnienia jakichkolwiek innych negatywnych skutków społecznych, w tym do bezprawnego pokrzywdzenia lokatorów. Tym samym w sprawie nie doszło do jakiegokolwiek naruszenia interesu publicznego, którego ochrona jest podstawowym celem Komisji oraz przyczyną wszczynania postępowań rozpoznawczych. Jednocześnie należy podkreślić, że po ponownym rozpatrzeniu sprawy, w przedmiotowej sprawie nie zostały wykazane żadne inne przesłanki wskazane w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wskazujące na wadliwość decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 października 2014 r. nr 522/GK/DW/2014. Tym samym niniejsze postępowanie rozpoznawcze przed Komisją stało się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a., a więc winno być umorzone.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji decyzji.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z art. 38 ust. 4 ustawy, do zawiadomień i wezwań, o których mowa w art. 16 ust. 3 i 4, oraz do spraw określonych w art. 17b nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781).

8. Zgodnie z treścią art. 49b § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

9. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.